

Για τη διεκδίκηση των γερμανικών ν επανορθώ σεων και αποζημιώ σεων, την αποπληρωμή του κατοχικού δανείου και την επιστροφή των κλεμμένων αρχαιολογικών ν θησαυρών ν, μίλησε στην Ολομέλεια της Βουλής η βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ στη Β' Πειραιά Εύη Καρακώ στα. **Αναλυτικά η ομιλία της Ε.Καρακώ στα:**

"Θα χαιρετίσω την επανασύσταση της Διακομματικής Επιτροπής της Βουλής για τη διεκδίκηση των γερμανικών οφειλών, με την προσδοκία η ολοκλήρωση των εργασιών της να σημάνει και την αποφασιστική διεκδίκηση από τη χώρα και την κυβέρνηση των όσων μας οφείλονται. Φτάνει η κωλυσιεργία και η αναβλητικότητα που επέδειξαν όλες οι κυβερνήσεις των τελευταίων είκοσι χρόνων.

Θέλω επίσης να ζητήσω να μην χαρακτηριστεί άλλη φορά ως απόρρητο το πόρισμα της ομάδας εργασίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, που πέρα από το ότι μας αιφνιδίασε, εμπόδισε τόσο τον ελληνικό λαό όσο και το Κοινοβούλιο στο σύνολό του να έχει επαρκή και τεκμηριωμένη ενημέρωση γύρω από το εθνικό αυτό ζήτημα. Αντίθετα, οι διαρροές για το απαράδεκτο «κούρεμα» του αναγκαστικού δανείου συσκοτίσαν περαιτέρω το τοπίο.

Πριν προχωρήσουμε όμως στις προτάσεις για την ανάληψη δράσης, οφείλουμε να αναλογιστούμε τον συγκλονιστικό απολογισμό της ναζιστικής τρομοκρατίας στην Ελλάδα: Έχουμε περισσότερα από 100 ολοκαυτώματα πόλεων και χωριών σε όλη την Ελλάδα, 56.225 αθώοι πολίτες εκτελέστηκαν, 105.000 κατέληξαν όμηροι στα κρεματόρια της φρίκης κι ελάχιστοι εξ αυτών επέζησαν, 1.770 χωριά καταστράφηκαν, 400.000 σπίτια πυρπολήθηκαν, ενώ στη χώρα μας καταστράφηκε το 70% των λιμενικών εγκαταστάσεων, το 75% του εμπορικού μας στόλου, μεγάλο μέρος του οδικού και σιδηροδρομικού δικτύου και το σύνολο των σιδηροδρομικών γεφυρών και τούνελ . Παράλληλα δημεύτηκε το 80% των μέσων μεταφοράς και το 51% των δημόσιων και ιδιωτικών επιχειρήσεων.

Οι συνολικές απώλειες, λόγω των εκτελέσεων, της πείνας, των ασθενειών και της υπογεννητικότητας κατά τη διάρκεια της Κατοχής ανήλθαν σε 1.106.000 ανθρώπους, ή στο 13,5% του ελληνικού πληθυσμού, δηλαδή το υψηλότερο ποσοστό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Μια αληθινή γενοκτονία ήταν το τίμημα που πλήρωσε η Ελλάδα επειδή δεν υποτάχθηκε στη «νέα τάξη» του Αδόλφου Χίτλερ και συντέλεσε αποφαστικά στην απελευθέρωση της Ευρώπης και της ίδιας της Γερμανίας από το ναζιστικό ζυγό.

Παρ' όλα αυτά η Γερμανία ακόμα και σήμερα δεν αναλαμβάνει τις ευθύνες της, παραμένει πεισματικά αδιάλλακτη και η γερμανική προπαγάνδα αποπροσανατολίζει δηλώνοντας ότι τάχα το ζήτημα έχει κλείσει, έχει παραγραφεί, η Ελλάδα έχει αποζημιωθεί ή έχει παραιτηθεί.

Ενδεικτικά όσων κατά καιρούς έχουν ακουστεί και πρόσφατα επαναλαμβάνονται είναι και τα εξής:

Μύθος 1ος: το ζήτημα έχει κλείσει με υπογραφή Καραμανλή το 1960 και την καταβολή 115 εκατομμύρια μάρκων.

Η αλήθεια είναι: οι Γερμανοί για να πετύχουν την αποφυλάκιση του Μαξ Μέρτεν, του σφαγέα 54.000 Εβραίων της Θεσσαλονίκης, που είχε καταδικαστεί σε 25 χρόνια φυλάκιση, συμφώνησαν να καταβάλουν στη χώρα μας 115 εκατομμύρια μάρκα ως αποζημίωση, την οποία «δικαιούνται Έλληνες υπήκοοι διωχθέντες από 6 Απριλίου 1941 μέχρι τέλους του 1945, υπό οργάνων του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Καθεστώτος δια λόγους φυλετικούς, θρησκευτικούς ή αντιθέσεως προς την εθνικοσοσιαλιστικήν κοσμοθεωρίαν» , δηλαδή υπέρ κυρίως των Εβραίων - θυμάτων του Γ' Ράιχ.

Μύθος 2ος: 70 χρόνια μετά την Κατοχή, οι όποιες αξιώσεις της Ελλάδας έχουν πλέον απωλέσει τη νομιμοποιητική τους βάση.

Η αλήθεια είναι: Τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας δεν παραγράφονται και συνεπώς οι αξιώσεις μας παραμένουν στο ακέραιο. Σε ό,τι δε αφορά το κατοχικό δάνειο υπάρχει σύμβαση που δεσμεύει τη Γερμανία, η οποία μάλιστα καλείται να πληρώσει και με πολύ υψηλούς τόκους υπερημερίας. Αξίζει επίσης να επισημάνουμε ότι βάσει της Συνθήκης του Λονδίνου του 1953 το ζήτημα παρέμεινε στην κατάψυξη έως την επανένωση της Γερμανίας και την υπογραφή Συνθήκης Ειρήνης, προκειμένου η Γερμανία να έχει, απερίσπαστη, τα χρονικά περιθώρια να επουλώσει τις πληγές της και να ανορθώσει την οικονομία της.

Μύθος 3ος: τώρα, εν μέσω κρίσης, θυμήθηκε η Ελλάδα τις γερμανικές οφειλές;

Η αλήθεια είναι: παρά τη διαχρονική ευθύνη των ελληνικών κυβερνήσεων, που δεν

διεκδίκησαν σθεναρά κι αποτελεσματικά το ζήτημα, η Ελλάδα ουδέποτε έχει παραιτηθεί των αξιώσεών της, τις οποίες, μάλιστα, έχει θέσει ενώπιον της Γερμανίας ή διεθνών δικαιοδοτικών οργάνων περίπου 15 φορές, αρχής γενομένης από τη Διάσκεψη των Παρισίων στα τέλη του 1945.

Τέλος, θεωρούμε ανάξιο σχολιασμού και ενδεικτικό της ξεδιάντροπης προπαγάνδας της γερμανικής πλευράς, τον ισχυρισμό ότι με τη χρηματοδότηση της Ελλάδας από τους ευρωπαϊκούς ή τους ΝΑΤΟικούς πόρους έχουν ικανοποιηθεί οι ελληνικές αξιώσεις.

Αλλά ας αναφερθώ στο πώς ορίζεται το σύνολο των ελληνικών διεκδικήσεων.

Πέρα από τις αποζημιώσεις των θυμάτων και των οικογενειών τους, που αποτελούν ιδιωτική υπόθεση, η ελληνική κυβέρνηση έχει χρέος να διεκδικήσει:

- α. το αναγκαστικό δάνειο,
- β. τις επανορθώσεις λόγω βλάβης στις υποδομές της χώρας και
- γ. την επιστροφή των κλαπέντων αρχαιολογικών θησαυρών.

Για τα δύο πρώτα, δηλαδή το αναγκαστικό δάνειο και την καταστροφή της εθνικής μας οικονομίας, το οφειλόμενο ποσό δεν μπορεί να υπολείπεται ούτε κατά ένα λεπτό του ευρώ του ποσού που είχε επιδικάσει το 1946 η Διασυμμαχική Επιτροπή υπέρ της Ελλάδας. Και το ποσό αυτό είναι γνωστό: Πρόκειται για 162 δισ. ευρώ, χωρίς τους τόκους, το οποίο προκύπτει ως άθροισμα των επιδικασθέντων 108 δισ. για την ανασυγκρότηση των υποδομών της χώρας και των 54 δισ. που έλαβε η ναζιστική Γερμανία υπό μορφή αναγκαστικών δανείων από την Ελλάδα.

Στις διαπραγματεύσεις της κυβέρνησής μας με την αντίστοιχη γερμανική πρέπει επιπλέον να ληφθεί υπόψη η μεταχείριση της οποίας έτυχε η Γερμανία με τη Συμφωνία του Λονδίνου, το 1953, την οποία προσυπέγραψε και η καθημαγμένη Ελλάδα. Τότε, πέραν της ουσιαστικής διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, συμφωνήθηκε επιπλέον:

1. Η Γερμανία να αποπληρώνει τα χρέη της, διατηρώντας παράλληλα ένα υψηλό επίπεδο ανάπτυξης και τη δυνατότητα βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης του πληθυσμού. Αποπληρωμή, δηλαδή, χωρίς να φτωχαίνει. Και αυτή ακριβώς υπήρξε η βάση του

«γερμανικού οικονομικού θαύματος». Και για τη σύγκριση με το σήμερα μήπως πρέπει να ισχύσει κάτι ανάλογο και για την Ελλάδα με τους δανειστές της;

2. Επιτράπηκε στη Γερμανία να αντικαταστήσει τις εισαγωγές αγαθών με δική της παραγωγή, προκειμένου να επιτευχθεί εμπορικό πλεόνασμα και να ενισχυθούν οι τοπικοί παραγωγοί. Σήμερα, αντίθετα, οι κανόνες που ισχύουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση και οι συμφωνίες που επιβλήθηκαν στη χώρα μας απαγορεύουν στις ελληνικές αρχές να προστατεύσουν και να βοηθήσουν τους τοπικούς παραγωγούς έναντι των ανταγωνιστών τους, δηλαδή των άλλων χωρών της Ε.Ε.

3. Η Γερμανία ενθαρρυνόταν να ενισχύσει τον έλεγχο πάνω σε στρατηγικούς τομείς της οικονομίας, ενώ στην Ελλάδα επιβάλλονται ιδιωτικοποιήσεις, κυρίως μάλιστα υπέρ των ξένων επενδυτών.

4. Τέλος, συμφωνήθηκε να χορηγηθεί στη Γερμανία χρεοστάσιο μέχρι την επανένωση της χώρας. Και είναι γνωστό ότι το χρεοστάσιο αυτό έφτασε τα 42 χρόνια! Στη δική μας περίπτωση, όχι μόνο δεν γίνεται λόγος για κάτι τέτοιο, αλλά, επιπλέον, η χώρα που επιδεικνύει τη σκληρότερη στάση είναι η ευεργετηθείσα τότε και από την Ελλάδα Γερμανία, η οποία παράλληλα αυτοαπαλλάσσεται από τις υποχρεώσεις της έναντι της χώρας μας, οι οποίες απορρέουν από το διεθνές δίκαιο.

Όμως, έχει, αλήθεια, κανείς αναλογιστεί πού θα βρισκόταν σήμερα η Ελλάδα, από πλευράς οικονομικής ανάπτυξης και υποδομών, αν της είχαν αποδοθεί οι γερμανικές οφειλές; Και πού θα βρισκόταν σήμερα η Γερμανία αν δεν είχαν δείξει τόση μεγαλοψυχία απέναντί της η Ελλάδα και οι άλλες σύμμαχες χώρες, που συνυπέγραψαν τη Συνθήκη του Λονδίνου, κουρεύοντας το χρέος της και δίνοντάς της άφθονο χρόνο για την καταβολή των πολεμικών επανορθώσεων ώστε να έχει τη δυνατότητα να επουλώσει τις πληγές της και να αναστηλώσει την οικονομία της και να πετύχει το γερμανικό οικονομικό θαύμα;

Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Και ας λάβουμε υπόψιν μας ότι Η ριζική μείωση του χρέους της Γερμανίας και η ταχεία ανάκαμψή της μετά τον πόλεμο έγιναν δυνατές χάρη στην πολιτική βούληση των πιστωτών της. Η Ελλάδα σήμερα υποφέρει, ακριβώς επειδή απουσιάζει από τους εταίρους και πιστωτές μας η αντίστοιχη πολιτική βούληση.

Πέραν όμως όλων αυτών και πάνω απ' όλα υπάρχει το ηθικό χρέος της αναγνώρισης της αντίστασης του ελληνικού λαού απέναντι στο Φασισμό. Γι' αυτό «και ένα μάρκο να ήταν...» όπως περιγράφει ο Μανώλης Γλέζος στο ομότιτλο βιβλίο του, οφείλει όλη η Ευρώπη να το αναγνωρίσει και να στηρίξει το ηθικό μας δικαίωμα και κατά συνέπεια το οικονομικό μας δικαίωμα".